

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Свиленград, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200369 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от М. М. М. с ЕГН ***** от град Свиленград,
*****, се оспорва Електронен фиш (ЕФ) серия К № 5556853 на
ОДМВР - Хасково, с който на жалбоподателя за извършено нарушение по чл.
21, ал. 2, вр.ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и на основание
чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложено административно
наказание „Глоба” в размер 400 лв. С Жалбата са релевираны оплаквания за
незаконосъобразно и неправилно издаване на ЕФ – липсвало описание на
фактическата обстановка и по-специално на мястото на нарушението.
Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят М. М. М., не се
явява и не се представлява. С Писмена молба адвокат Анастасия Йорданова –
процесуален представител на жалбоподателя, пледира за отмяна на
обжалвания акт на основанията, изложени в Жалбата, по повод на която е
образувано настоящото дело. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – ОДМВР - Хасково, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 18.11.2021 година в 10.03 часа с село Пъстрогор, на територията на община Свиленград, област Хасково, на изхода за село Младиново, с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) (радар) № 656/14, представляващо мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение ТFR 1-М е регистрирано и заснето движещото се моторно превозно средство (МПС) марка „Мерцедес”, модел Е 270 ЦДИ с държавен регистрационен номер *****, със скорост 88 км/ч, при разрешена такава 50 км/ч, съответно превишена стойност на скоростта 38 км/ч. След обработване на информацията от заснемането, от ОДМВР - Хасково е издаден ЕФ серия К № 5556853 на името на жалбоподателя в качеството му на собственик на превозното средство, видно от Справка за собствеността на автомобила към датата на деянието. ЕФ е изготвен по образец съгласно Заповед № 8121з-172 от 29.02.2016 година на Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към нея, представляващ Приложение № 1 към т. 1.1 от посочената Заповед. В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за установена скорост и превишението ѝ, респ. разрешената, приета и съответно вписана е правна квалификация по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП за така констатирането нарушение, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 400 лв. Фишът е връчен на лицето на дата 13.05.2022 година (, видно от Справката за нарушител/водач, отметката в обжалвания ЕФ, приложен към Жалбата и изявлението,

направено от жалбоподателя в Жалбата му), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС. В указания срок, жалбоподателят не представя в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не прави възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-М на процесната дата - 18.11.2021 година, когато е установено нарушението на жалбоподателя, е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година), издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият е приложен по делото и приет като доказателство. От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС - 18.11.2021 година, времето (09.00 часа до 10.00 часа) и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата – село Пъстрогор, на изхода за село Младиново, за ограничението на скоростта - 50 км/ч разрешена скорост, посочена като общо ограничение, но в графата, касаеща наличие на пътен знак е посочено че има такъв, но е отбелязан конкретен размер, режима на измерване - стационарен, номера на служебния автомобил, където е поставено, посоката на действие, разстоянието от пътният знак с въведено ограничение до АТСС, така и броя на установените нарушения и други сведения, съгласно реквизитите на образца. ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, общо налични са 3 броя снимки за конкретния клип, на които е виден автомобила. От същите се установява, че е заснет автомобил с държавен регистрационен номер ***** в процес на приближаване към мобилната система за видеоконтрол, при измерена скорост на движение 91 км/ч, съответно наказуема установена скорост – 41 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 50 км.ч., като превишението е 38 км/ч. (след приспадане на допустимата грешка 3 км/ч).

От представения Протокол № 4-53-21/05.05.2021 година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на

посочената дата е извършена периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR 1-M № 656/14, според който съответства на одобрения тип.

В публичния Регистър на Български институт по метрология (БИМ), който е общодостъпен на интернет-страницата на посочения институт, след извършена служебно от Съда справка, се установява, че мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M е одобрен тип, вписан под № 4835 в регистъра на одобренията за използване типове средства за измерване, със срок на валидност до 24.02.2020 година. Издаденото за одобряването му Удостоверение (, приложено в кориците на делото) е от датата 24.02.2010 година и е валидно до 24.02.2020 година.

След получаването на ЕФ жалбоподателят не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно и родово компетентен Съд – Районен съд - Свиленград.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, видно от която жалбоподателят М. има наложени множество административни наказания „Глоба” с влезли в сила ЕФ и Наказателни постановления (НП), за нарушения на ЗДвП, като няма налагани принудителни административни мерки.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП видно от датата на която е депозирана в Деловодството на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и

девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на ЕФ в резултат на плащане на санкцията.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения:

В разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е въведена забрана на водача на пътно превозно средство при избиране скоростта на движение да не превишава определените в нормата стойности, а в ал. 2 е предвидено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.

Представеният по делото Протокол за използване на АТСС е попълнен изцяло, но е налице неяснота относно способа за въвеждане на ограничението на скоростта от 50 км/ч, визирано в ЕФ, доколкото в случая веднъж е посочено в цитирания Протокол, че важи общото правило за подбор на скоростта при движение в населено място – 50 км/ч, а веднага след това е посочено, че едновременно с това е налице и такова, въведено с пътен знак – без да е посочен конкретния размер на ограничението, но е посочено, че разстоянието от пътния знак до АТСС е 200 м. Следователно в Протокола са посочени два взаимно изключващи се факта - въведено с пътен знак ограничение на скоростта и общо ограничение на скоростта. Изложеното води до различна правна квалификация на нарушението - по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП, които са два самостоятелни състава на различни нарушения и съответно съдържат различни съставомерни признаци на деянието, респ. са различни основанията за ангажиране отговорността на нарушителя. Ето защо предвид обстоятелството, че в Протокола са посочени две различни ограничения, то няма как да се приеме, че нарушението е именно визираното в процесния ЕФ по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП, а не по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Т.е. налице е противоречие в данните относно инкриминираното нарушение, обективирани в Протокола за използване на АТСС, което поставя в невъзможност Съда да прецени дали посочената като нарушена правна норма в ЕФ е правилна или не. Това води до невъзможност, както

жалбоподателя така и Съдът да разбере как е поставено ограничението на тази скорост - дали това е общото ограничение или е с пътен знак. Това противоречие в данните, обективирани в посочения Протокол представлява съществено процесуално нарушение, тъй като води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Посоченото очевидно разминаване съставлява процесуално нарушение от категорията на съществените, доколкото препятства възможността нарушителя да узнае в какво точно е обвинен от фактическа и правна страна, за да организира своевременна и адекватна защита, и е достатъчно основание за отмяна на ЕФ.

На следващо място в Протокола за използване на АТСС е посочено, че радарът е работил от 09.00 часа до 10.00 часа, но процесното нарушение е установено в 10.03 часа, т.е. когато АТСС не работило съгласно изложеното в Протокола. Действително номерът на клипа попада между номерата на първото и последното статични изображения (видеозаписи), посочени в цитирания Протокол, но това не променя изводите на Съда относно допуснатото съществено процесуално нарушение във връзка с отбелязване на крайния час на работа на АТСС.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до описание на нарушението, явяващо се задължителен съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизит на същия акт.

Следва да се отбележи, че ЕФ не се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения. Обратното освен, че не е предвидено изрично в закона, би противоречало на основните принципи за равенство на страните в процеса и на разпределение на доказателствената тежест, отчитайки факта, че ЕФ всъщност се явява и предметът на обжалване, чиято законосъобразност и доказаност са в обхвата на преценката на Съда по същество – аргумент от чл. 189, ал. 10 и ал. 11 от ЗДвП. С оглед на това принципно положение, следва и друго такова, а именно: че в тежест на издателя на ЕФ е да бъдат установени по недвусмислен начин всички белези и признаци от обективна страна на нарушението, чрез предвидените доказателствени средства.

В случая не може да се приеме, че в Протокола е отбелязано

обстоятелството, че ограничението на скоростта е вследствие на пътен знак В26, променящ общото ограничение на скоростта за движение по пътища в населено място, регламентирано в чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, тъй като въобще не е посочено цифровото изражение на това ограничение; както и не може да се приеме, че АТСС е работила към часа на инкриминираното нарушение – 10.03 часа, тъй като в Протокола изрично е отбелязан крайният час на работа – 10.00 часа.

Предвид изложеното настоящият Съдебен състав следва да отмени обжалвания ЕФ като незаконосъобразен.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 300 лв. за адвокатски хонорар съобразно представения Договор за правна защита и съдействие.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., която сума, представляваща сторените в настоящото производство разноски, следва да бъде осъдена ОДМВР - Хасково да заплати на жалбоподателя М. с оглед изхода на делото .

По отношение на Решението в частта за разноските жалбоподателят не може да иска изменение, тъй като по делото не бе представен Списък на разноските от негова страна.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Обжалваният ЕФ би бил законосъобразен от формална,

процесуалноправна страна.

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя би била правилно ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 4, вр.чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 656 (радар) на основание издаден против него ЕФ. Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП представлява електронно изявление записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС. Съдът би приел, че ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание и задължителни реквизити, изчерпателно изброени в нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. При наличие в ЕФ на посочените в цитираната разпоредба обективни признаци, Съдът би приел, че се покриват основните съществени елементи от административнонаказателния състав на чл. 182, ал. 1, т. 4, вр.чл. 21, ал. 2, ал. 1 от ЗДвП, твърдян в ЕФ за осъществен и вменен в отговорност на жалбоподателя. Ето защо биха били неоснователни наведените от адвокат Йорданова възражения в Писмената ѝ молба.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът би приел че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР - Хасково в структурата на Министерството на вътрешните работи (МВР). ОДМВР представлява основна структура на МВР по силата на нормата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от Закона за МВР. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява

едновременно към Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение № 1/2014 година по т.д. № 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав би намерил, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба (в този смисъл са и Решение № 185 от 26.03.2019 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 902/2018 година, докладчик Съдията Василка Желева, Решение от 29.12.2020 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 965/2020 година, докладчик Съдията Антоанета Митрушева). Дори и да се приеме обратното, релевантно в случая би било, че към датата на връчване на ЕФ не е бил изтекъл, респ. несъмнено е спазен общия давностен срок - една година от извършване на нарушението, според неговия вид (с основание по ЗДвП извън изключенията с предвидена по-дълга давност).

Мобилното средство за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на Закона за измерванията (ЗИ), притежава надлежното Удостоверение № 4835, издадено от БИМ и регистрирано във водения Регистър, констатация от служебната проверка на Съда в същия - общодостъпен на интернет - страницата на органа и видно от наличното по делото Удостоверение. Същото Съдът би приел, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало последваща проверка, както би се установило от приетите доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗИ, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип (както би било в настоящия случай), се считат от одобрен тип. Извършена е последваща проверка на процесната АТСС в съответствие с чл. 43 от ЗИ. Фактът на извършване на последваща проверка на посочената в ЕФ АТСС в Лаборатория на МВР не би било основание за приемане на Протокола за извършена последваща проверка № 4-53-21 от 05.05.2021 година за негодно доказателство (в този смисъл е Решение от 01.03.2021 година по КАНД № 1131/2020 година на

Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. В този смисъл не би имало нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба за анализ относно избора на място за контрол с АТСС, но в случая това би било ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочени в ал. 2 на чл. 6 това не би представлявало нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин би било установено нарушението.

Съдът би приел, че ЕФ отговаря на образеца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че при връчване на ЕФ, АНО няма задължението да представя и наличния снимков материал на нарушителя, който се прилага към АНП.

От приложените по делото доказателства се установява, че след съобщаването на ЕФ на жалбоподателя, той не е посочил друго лице като извършител на нарушението, при съблюдаване на изискванията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, което изключва предвидената в цитираната разпоредба възможност за анулиране на Фиша.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

От обективна страна, Съдът би приел, че са установени часа на нарушението, регистрационния номер на автомобила и скоростта на движението му, както и мястото на нарушението. Тези доказателства, обсъдени в съвкупност Съдът би приел, че доказват обективните признаци на процесното нарушение и биха били основание за санкцията на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. Ето защо наведените в Жалбата възражения, касаещи липсва на описана фактическа обстановка биха били неоснователни.

От събраните по делото доказателства, Съдът би направил извод, че са

спазени изискванията на ЗДвП и на посочената Наредба при използването на АТСС за контрол на скоростта - мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-M № 656.

По отношение на мястото на извършване на нарушението, същото Съдът би приел, че е посочено коректно с текстово описание и координатите, индивидуализиращи точно определено място на извършване. От приложените доказателства, както и от изготвения от полицейските служители Протокол, Съдът би приел, че също се установява точното място, на което е извършено нарушението, както и посоката на движение, а така също датата и точният час, регистрационният номер на автомобила, и останалите реквизити на акта; налице би било и пълно описание на нарушението. Иначе казано Съдът би приел, че мястото на нарушението съвпада с мястото на установяване на нарушението, поради което не би се споделил доводът в тази връзка за нарушено право на защита. Съгласно на чл. 10, ал. 2 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година Протоколът по ал. 1 (използване на мобилно АТСС) се попълва при всяка смяна на мястото/участъка за контрол. Действително в Протокола за използване на АТСС е посочено като място на нарушението и второкласен път № 55, но след справка в официалния интернет – сайт на Агенция „Пътна инфраструктура” става ясно, че посоченият второкласен път преминава през територията на село Пъстрогор, поради което не би било нарушение, свързано с мястото на процесното нарушение. Т.е. действително би било налице дублиране на републиканската пътна мрежа (второкласен път № 55) и общинската такава (улица в село Пъстрогор), но Съдът би приел, че следва да се прилагат правилата и нормите, касаещи населено място, тъй като републиканската пътна мрежа минава през урбанизираната територия. Отделно от това чл. 1, ал. 2 от ЗДвП посочва, че целта на този закон е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица и т.н. и тази цел ще бъде изпълнена най-пълноценно ако се спазват нормите за по-ниска скорост, предвидени в ЗДвП, тъй като мястото на контрол е в чертите на селото, където участници в движението са и малки деца, които са невнимателни, а понякога и без придружаващ ги възрастен и възрастни хора, затруднени в придвижването си. Съдът би приел, че това е логиката на закона, тъй като само така биха били изпълнени целите му, посочени в същия.

Видно от снимковия материал, който Съдът би приел за надлежно доказателство би станало ясно, че процесното МПС е категория В съгласно чл. 150а, ал. 2, т. 6 от ЗДвП. С разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година е въведено изискването при работа с временно разположени на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта, Протоколът по ал. 1 на същата норма да се попълва за всяко място за контрол и да се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Като част от АНП по делото е представен Протокол за използване на АТСС, съставен по образец – Приложение към чл. 10, ал. 1 от посочената Наредба. Към Протокола е приложена снимка на разположението на уреда на патрулния полицейски автомобил, с който се извършва заснемането.

Действително в Протокола за използване на АТСС липсва подпис на проверилия го Началник на структурното звено. Констатираното нарушение не би представлява съществено процесуално такова, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай н е би било налице. По изложените съображения Съдът не би приел, че погрешното посочване в Протокола за използване на АТСС на номера на Протокола за последваща проверка на радара представлява съществено процесуално нарушение и тъй като актуалният Протокол за проверка е приложен в кориците на АНП.

Следва да се отбележи, че доколкото работният процес на АТСС, в конкретика мобилното такова, не изисква непосредствена манипулация от страна на контролен орган през времетраенето на неговата работа, а само включване и изключване, физическото присъствие на контролния орган на мястото на контрол не оказва влияние върху работата на техническото средство за контрол, намиращо се в автоматичен режим, а оттам - на достоверността на отчитанията му.

В случая Съдът би приел, че правилно е пристъпено към издаване на процесния ЕФ в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 4, изречение първо от ЗДвП. ЕФ за санкциониране на допуснато нарушение на ЗДвП може

да бъде издаден, когато нарушението бъде установено и заснето с мобилно АТСС, при условие, че са изпълнени изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, какъвто би бил и настоящия случай.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл, Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършването и е могъл да ръководи постъпките си.

В конкретния случай скоростта е превишена с 38 км/ч (стойност, получена след приспадане на допустимата техническа грешка при изчисляване скоростта на движение), поради което за нарушението би била приложима санкцията по т. 4 от разпоредба на чл. 182, ал. 1 от ЗДвП. Последната предвижда за превишаване на разрешената максимална скорост във фиксирано допустим размер точно фиксирано по размер наказание – „Глоба” от 400 лв., изключващо възможността за преценка на обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

Така наложеното с обжалвания ЕФ наказание Съдът би намерил за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Процесното административно нарушение не би разкрило пред настоящия Съдебен състав характеристиките на маловажен случай. Касае се за формално нарушение - на просто извършване. Като релевантен аргумент би се отчел и би се ценил характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка - административнонаказателна, с оглед сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните интереси, тъй като се касае за правила за движение по пътищата. В този смисъл не биха били налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН, вр. § 1, т. 4 от ДР на ЗДвП, за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

Извършеното редуциране на фактически измерената скорост от 91 км/ч до приетата за установена скорост от 88 км/ч би било в интерес на жалбоподателя, тъй като би изключило възможните неблагоприятни последици за него от допуснатата грешка на измерване с техническото средство

TFR 1-М. Освен това така извършеното редуциране би било в съответствие с основния принцип в административното право, наказание да се налага само тогава, когато нарушението е установено по несъмнен начин. В процесния случай обсъжданото редуциране не би довело до промяна на правна квалификация на нарушението или до друго основание за налагане на различно наказание.

При този вариант на разсъждение Съдът би изградил изводите си на базата на писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло би кредитирал писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН. Същите биха се ценили изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства биха били пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като биха потвърдили фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на управление на МПС със скорост над разрешената.

По разноските:

При този вариант на разсъждение в полза на жалбоподателя не биха се дължали разноски.

Водим от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕФ серия К № 5556853 на ОДМВР - Хасково, с който на М. М. с ЕГН ***** от град Свиленград, *****, е наложено административно наказание „Глоба” в размер 400 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на М. М. М. с ЕГН ***** от град Свиленград, *****, сумата от 300 лв. (триста лева), представляваща извършените от последния разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 369/2022 година по описа на Районен

съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____